

## Arrest

nr. 88 133 van 25 september 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTIER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13<sup>quater</sup>).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 29 juli 2009 het Rijk binnen, komende van een vlucht uit Athene.

1.2. Verzoeker dient op 15 september 2009 een eerste asielverzoek in.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nummer 62 845 van 8 juni 2011 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 16 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker dient op 7 juli 2011 een tweede asielverzoek in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 19 juli 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;*

*Overwegende dat  
de genaamde [R. H.]  
geboren te [...], op (in) [...]  
van nationaliteit: Afghanistan  
die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.07.2011 (2)*

*Overwegende dat betrokkene op 15.09.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.06.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 07.07.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een nieuwe taskara voorlegt omdat er tijdens zijn vorige aanvraag iets mis zou zijn geweest met de stempel van zijn taskara uit de vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag een taskara naar voren bracht. Overwegende dat dit document enkel zijn identiteit kan bewijzen en tevens niet in staat is om de appreciatie van het CGVS inzake zijn vorige asielaanvraag te wijzigen. Overwegende dat betrokkene een videocassette voorlegt van het trouwfeest van zijn neef waarop zowel de betrokkene als een man die voor de Taliban zou werken te zien zouden zijn. Overwegende dat betrokkene deze videocassette reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat iedereen in zijn streek zou weten dat deze man voor de Taliban zou werken. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat deze man goede contacten met de politie zou hebben en met hen zou samenwerken. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene een brief met de vraag om betrokkene terug toe te wijzen aan het LOI van puurs en een leercontract/leerovereenkomst van het 'paritair leercomité voor het hotelbedrijf: horeca' vanaf 18.05.2011 tot 17.05.2014 voorlegt. Overwegende dat deze elementen niet relevant zijn bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.*

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

*“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).*

*Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.*

*Verzoeker heeft aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid een nieuw stuk voorgelegd te weten een videocassette van het trouwfeest van zijn neef waarop zowel de betrokkene als een man die voor de Taliban werkt te zien zijn.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid overweegt dat betrokkene deze videocassette reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat iedereen in zijn streek zou weten dat deze man voor de Taliban zou werken. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat deze man goede contacten met de politie zou hebben en met hen zou samenwerken. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden.*

*Verzoeker voert aan dat in een procedure ten gronde de identiteit van de personen op de videocassette verder kon nagegaan worden, dat de beweringen van verzoeker door de CGVS konden gecontroleerd worden.*

*Deze vi[...]deocassette is dan ook degelijk een belangrijk nieuw element. Verzoeker kon deze videocassette niet eerder voorleggen om reden hij ze slechts recent in het bezit heeft gekregen.*

*Dat de door verzoeker aangehaalde elementen dus wel degelijk nieuwe gegevens zijn met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzi[n]gen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980;*

*Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid aldus artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet schendt;*

*Door verzoeker de asielaanvraag te weigeren in overweging te nemen en een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing*

*dient een nauwgezette[...] belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15<sup>de</sup> druk, 1999, p. 52.*

*Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.*

*De beslissing wordt genomen op basis van de overweging dat verzoeker de bewuste videocassette maar bij de vorige procedure had moeten indienen. Verzoeker kon ze niet eerder indienen om reden hij ze toen nog niet in bezit had. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid houdt verder geen rekening met de omstandige uitleg dewelke door verzoeker gegeven wordt omtrent het belang van deze videocassette.*

*Hierdoor geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid aan verzoeker niet de kans (schending van art. 6 EVRM – fair trial – recht op een eerlijk proces) om deze videocassette ten gronde voor de CGVS te laten onderzoeken en zijn verklaringen te laten natrekken.*

*Aldus is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen.*

*Verzoeker diende het grondgebied te verlaten uiterlijk op 26.07.2011. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 19.07.2011. Verzoeker had dus slechts zeven dagen de tijd om gevolg te kunnen geven aan deze beslissing.*

*Een dergelijke korte periode om het grondgebied te verlaten opleggen is niet redelijk. Zelfs een vrijwillig vertrek naar een derde land met behulp van de internationale organisatie voor migratie (IOM) kan op zulk een korte periode niet georganiseerd worden.*

*De [...] gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Zij handelswijze is onredelijk en onzorgvuldig.*

*Het is en was verzoeker de facto onmogelijk om gevolg te geven aan een bevel binnen de gestelde – onredelijk – korte datum.*

*Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Minister in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.*

*[...]"*

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt voor elk van de aangebrachte elementen en stukken *in concreto* aangegeven waarom deze niet worden weerhouden. Daarnaast wordt ook verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet,

niet in aanmerking neemt. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat de door hem aangebrachte videocassette ten onrechte niet is aanvaard als nieuw gegeven, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

*“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder in de bestreden beslissing met miskenning van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft besloten om de overgemaakte videocassette niet te aanvaarden als nieuw gegeven. Er dient immers te worden benadrukt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegeven*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). *In casu* toont verzoeker geenszins aan dat de door hem voorgelegde videocassette betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure

waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Door verder louter te stellen dat hij deze videocassette slechts recent in zijn bezit kreeg – gegeven waarvan hij geen enkel (begin van) bewijs aanbrengt –, weerlegt verzoeker geenszins het motief in de bestreden beslissing dat hij deze videocassette reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag.

Verzoeker voert verder aan dat geen rekening is gehouden met de omstandige uitleg welke hij heeft gegeven omtrent het belang van deze videocassette. De Raad stelt in dit verband vast dat uit de stukken van het neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de neerlegging van de videocassette in het kader van zijn tweede asielaanvraag het volgende verklaarde:

*“Ik heb ook een videocassette meegebracht van het trouwfeest van mijn neef. Op die videocassette is een man van de Taliban te zien, de samenwerkten met degenen die wilde dat ik bommen plaatsten, zoals ik op mijn eerste interview hier vertelde. Ook ik ben te zien op de film. De man die op de film staat is bij iedereen gekend in mijn streek en iedereen weet dat hij voor de Taliban werkt. Hij heeft ook goede contacten met de politie, zij werken samen.”*

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met deze verstrekte toelichting, doch oordeelde dat uit de verklaringen van verzoeker dat iedereen in zijn streek zou weten dat de man op de videocassette voor de Taliban zou werken en dat deze goede contacten met de politie zou hebben en met hen zou samenwerken evenmin een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt. Verweerder wees erop dat verzoeker zich steunt op loutere beweringen en veronderstellingen. Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoeker toont ook niet aan dat voormelde beoordeling onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bij de tweede asielaanvraag aangebrachte elementen of stukken of dat deze op kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het proportionaliteitsbeginsel, dat nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, blijkt bijgevolg evenmin.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder – zoals verzoeker correct aangeeft – aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.5. De Raad wijst er verder op dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolg (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

3.2.6. Verzoeker voert daarnaast nog aan dat hij onmogelijk binnen een termijn van zeven dagen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, nu zelfs een vrijwillig vertrek naar een derde land met behulp van de Internationale Organisatie voor Migratie op zulk een korte termijn niet kan worden georganiseerd.

Verzoeker geeft aldus te kennen praktische problemen te zien wat de uitvoering van de bevelcomponent van de bestreden beslissing betreft.

De Raad wijst er allereerst op dat de kritiek gericht tegen een uitvoeringsmodaliteit van de bestreden beslissing geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar een uitvoeringsmodaliteit op zich geen specifieke rechtsgevolgen in het leven roept of de rechtstoestand van verzoeker wijzigt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 605). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds eerder het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, met name bij beslissing van 16 juni 2011, ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 20 juni 2011. Verzoeker had de mogelijkheid om toen reeds de nodige schikkingen te treffen teneinde zijn vertrek voor te bereiden. Verzoeker licht ook op geen enkele wijze toe waarom een termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten onmogelijk zou zijn. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zich steeds tot verweerder kan richten om een verlenging van deze termijn te vragen, hetgeen hij nagelaten heeft te doen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS